

Dosarul nr. 2ra-819/20

Prima instanță: (Judecătoria Strășeni, sediul Călărași) V. Negurița
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) M. Guzun, L. Pruteanu, V. Buhnaci

Î N C H E I E R E

17 iunie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Popescu Lidia și Popescu Mihail,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Drăniceru Vasile și Drăniceru Svetlana împotriva lui Popescu Mihail și Popescu Lidia, Agenția pentru Supraveghere Tehnică, intervenienți accesorii Primăria orașului Călărași și Instituția Publică "Agenția Servicii Publice" cu privire la apărarea dreptului de proprietate și încasarea prejudiciului material și moral,

la cererea reconvențională depusă de Popescu Lidia împotriva lui Drăniceru Vasile, Drăniceru Svetlana, Primăria Călărași, Societatea cu Răspundere Limitată "Geomar Grup", intervenient accesoriu Instituția Publică "Agenția Servicii Publice" cu privire la declararea nulității actelor juridice,

împotriva deciziei din 03 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Popescu Lidia și Popescu Mihail și s-a menținut hotărârea din 21 martie 2019 a Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași,

c o n s t a t ă :

La 13 septembrie 2017, Drăniceru Vasile și Drăniceru Svetlana au depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Popescu Mihail și Popescu Lidia, intervenient accesoriu Primăria orașului Călărași și Instituția Publică "Agenția Servicii Publice" cu privire la apărarea dreptului de proprietate și încasarea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii, Drăniceru Vasile și Drăniceru Svetlana au menționat că în temeiul contractului de vânzare-cumpărare din 15 mai 2016, au devenit proprietarii bunului imobil cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,029 ha amplasat în orașul Călărași, str. P. Halipa, iar la 16 mai 2017 a fost înregistrat dreptul de proprietate.

Însă, în urma măsurărilor efectuate, s-a stabilit că vecinii cu terenul și construcția alăturată, le-au acaparat o parte din teren cu suprafața de 0,0019 ha prin construirea unui gard care separă proprietățile, inclusiv suprafața de 0,0010 ha prin construcția unei anexe.

Prin încheierea din 05 decembrie 2017 a Judecătorei Strășeni, sediul Călărași, s-a atras în proces în calitate de intervenient accesoriu Primăria orașului Călărași (f.d. 47 Vol. I).

La 22 iunie 2018, reclamantii au depus cerere privind majorarea pretențiilor (f.d. 120-126 Vol. I).

În motivarea cererii, au menționat că pe litigiul în cauză, la 11 mai 2018 a fost emis Actul de constatare tehnico-științifică efectuat de Centrul de expertize Independente, prin care s-a constatat că construcția situată pe terenul cu nr. cadastral XXXXXce aparține proprietarului Popescu Lidia, este construit parțial nu numai în afara liniei de hotar dintre terenul în litigiu, dar și pe terenul cu nr. cadastral XXXXXpe o lățime de la 0,33 m până la 0,98 m.

Au solicitat reclamantii obligarea pârâților Popescu Mihail și Popescu Lidia de a demola gardul și anexa construite ilegal, demolarea peretelui lateral a construcției din partea reclamanților la terenul cu nr. cadastral XXXXX, cu aducerea construcției la distanța legală de 2 m de linia de hotar, anularea procesului-verbal de recepție finală nr. 57 din 07 septembrie 2011 Inspecției de Stat în Construcții referitor la construcția spațiului comercial (nr. cadastral XXXXX), care aparține Lidiei Popescu, restabilirea hotarelor și dreptului de proprietate încălcat asupra bunului imobil ce-i aparține, încasarea sumei de 23 500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată și a sumei de 20 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

La 18 aprilie 2018, Popescu Lidia a depus cerere reconvențională împotriva lui Drăniceru Vasile, Drăniceru Svetlana, Primăria Călărași, SRL "Geomar Grup", intervenient accesoriu IP "Agenția Servicii Publice" cu privire la anularea Actului de restabilire-transpunere în natură, declararea nulității Actului de stabilire a hotarelor sectorului de teren și declararea nulității Actului de constatare în teren a bunului imobil (f.d. 135-140 Vol. I).

Prin hotărârea din 21 martie 2019 a Judecătorei Strășeni, sediul Călărași, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Drăniceru Vasile și Drăniceru Svetlana.

S-a dispus demolarea gardului și construcției neautorizate ce aparțin Lidiei Popescu și Mihai Popescu construite pe terenul cu nr. cadastral XXXXX, ce aparține lui Drăniceru Vasile și Drăniceru Svetlana.

S-a dispus revendicarea dreptului de proprietate a lui Drăniceru Vasile și Drăniceru Svetlana asupra terenului ocupat nelegitim și restabilirea hotarului între vecinii: Drăniceru Vasile și Drăniceru Svetlana proprietari ai bunului imobil cu nr. cadastral XXXXX conform hotarelor planului geometric din 28 decembrie 2007 și 22 mai 20017, înregistrat la Serviciul Cadastral Teritorial Călărași în cadrul dosarului nrXXXXX.

S-a încasat în mod solidar de la Popescu Lidia și Popescu Mihail în beneficiul lui Drăniceru Vasile și Drăniceru Svetlana suma de 10 400 lei cu titlu de cheltuieli

pentru efectuarea constatării tehnico-științifice, suma de 6 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică și suma de 500 lei cu titlu de taxă de stat.

În rest, cererea de chemare în judecată depusă de Drăniceru Vasile și Drăniceru Svetlana s-a respins.

S-a respins cererea reconvențională depusă de Popescu Lidia.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că reclamanții sunt proprietarii bunului imobil cu nr. cadastral XXXXX, situat pe XXXXX, cu suprafața de 0,0295 ha în temeiul contractului de vânzare-cumpărare din 15 mai 2007.

De asemenea, instanța de fond a constatat că Popescu Lidia și Popescu Mihai sunt proprietarii imobilului învecinat cu nr. cadastral XXXXX, situat pe XXXXX.

La fel, instanța a stabilit că anterior, terenurile date au constituit un bun imobil unic cu nr. cadastral XXXXX cu suprafața de 0,0600 ha, care a aparținut proprietarilor Popescu Lidia și Drăniceru Ana, ultimii având un litigiu care a fost încetat prin decizia din 21 noiembrie 2007 a Curții Supreme de Justiție, în temeiul căreia s-a admis tranzacția de împăcare, fiind dispusă demolarea construcțiilor și partajarea terenului dat în cote egale.

Astfel prima instanță a concluzionat că în procesul partajării terenului în baza tranzacției de împăcare, părțile au întocmit un act de constatare pe teren din 18 decembrie 2007, în care, de comun acord și împreună cu inginerul cadastral, au stabilit că suprafața reală a terenului nu constituie cea indicată în Registrul bunurilor imobile de 0,0600 ha, dar una mai mică cu 10 m.p. și anume 0,590 ha, actul în cauză fiind semnat de toți participanții, inclusiv de pârâta Popescu Lidia, fără a invoca careva obiecții.

Ulterior, între părți a fost întocmit un act de separare autentificat notarial, conform căruia terenul cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,059 ha a fost partajat în două imobile distincte, unul ce va aparține cu drept de proprietate Lidiei Popesc cu nr. cadastral XXXXX cu suprafața de 0,0295 ha și altul ce va aparține cu drept de proprietate Anei Drăniceru cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,0295 ha, concomitent în privința fiecărui teren fiind întocmit câte un plan geometric separat care a fost înregistrat în Registrul bunurilor imobile.

Referitor la cererea reconvențională depusă de Popescu Lidia, instanța de fond a reținut că Actul de restabilire-transpunere a hotarelor în natură din 06 iunie 2017, Actul de stabilire a sectorului de teren în scopul elaborării planului geometric din 07 iunie 2017 și Actul de constatare în teren din 07 iunie 2017, care au fost contestate de Popescu Lidia, au fost întocmite în scopul stabilirii hotarelor fixe între proprietari în conformitate cu art. 19 din Legea cadastrului bunurilor imobile, însă care nu au fost semnate de proprietarii Popescu Mihai și Popescu Lidia și care nu au fost de acord cu acestea, astfel ele nu produc careva efecte juridice în vederea determinării hotarului fix între părți.

Deci, prima instanță a concluzionat că deoarece actele date nu au fost înregistrate la organul cadastral și nu au produs careva efecte juridice, acestea nu pot fi anulate, fiind asimilate unor probe tehnice întocmite la solicitarea reclamanților.

Prin decizia din 03 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Popescu Lidia și Popescu Mihail și s-a menținut hotărârea din 21 martie 2019 a Judecătorei Strășeni, sediul Călărași.

La 13 martie 2020, Popescu Lidia și Popescu Mihail, au declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care au solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care să fie respinsă cererea de chemare în judecată depusă de Drăniceru Vasile și Drăniceru Svetlana cu admiterea cererii reconvenționale.

Recurenții, în motivarea recursului a invocat că instanța de apel a aplicat în mod eronat legea, precum și a săvârșit încălcări care au dus la soluționarea greșită a cauzei, iar aprecierea probelor a fost arbitrară.

Astfel recurenții au menționat că în temeiul art. 394 dinul Cod civil, inginerul cadastral din cadrul Primăriei orașului Călărași, urma să stabilească hotarul după posesiunea de fapt a terenurilor vecinilor.

De asemenea, recurenții au reiterat că nu pot fi reținute concluziile instanței de apel cu referire la faptul că în anul 2007, au fost efectuate măsurări exacte, deoarece la materialele cauzei este anexat certificatul din 16 mai 2017 eliberat de Oficiul Cadastral Teritorial Călărași, în care este indicat faptul că la 16 mai 2017 a fost înregistrat în Registrul bunurilor imobile dreptul de proprietate a lui Drăniceru Vasile și Drăniceru Svetlana asupra terenului cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,0295 ha, hotarele terenului fiind generale.

La fel, recurenții au reiterat că atât Popescu Lidia, cât și Drăniceru Ana, pe parcursul a 10 ani nu au înaintat pretenții reciproce.

Recurenții au menționat de asemenea, că Raportul de constatare tehnico-științifică nu se bazează pe actele și materialele puse la dispoziție de instanța de judecată, ci pe măsurările efectuate de ÎI ”Țîbuleac Liviu” la inițiativa Centrului de Expertize Independente ”Cexin” și deci raportul dat nu este unul obiectiv și ridică dubii sub aspectul veridicității, deoarece la materialele cauzei sunt anexate Actele de efectuare a lucrărilor cadastrale întocmite de SRL ”Geomar grup”, SRL ”Geo Cad Centru” și ÎI ”Țîbuleac Liviu”, care conțin date și informații contradictorii.

Totodată, recurenții au relatat că vecinii au stabilit hotarul comun, iar la separare nu au înaintat obiecții unul față de celălalt, astfel noii proprietari – Drăniceru Vasile și Drăniceru Svetlana au cumpărat terenul în condițiile pe care le cunoștea și cu hotarul comun deja stabilit de către foștii proprietari.

La 12 mai 2020, instanța de recurs a expediat în adresa intimaților copia recursului, fiind recepționat de către Primăria orașului Călărași și IP ”Agenția Servicii Publice” la data de 15 mai 2020, iar de către Drăniceru Vasile și Drăniceru Svetlana la data de 18 mai 2020 (f.d. 92, 9697 Vol. II).

La 21 mai 2020, Drăniceru Vasile și Drăniceru Svetlana au depus referință la recursul declarat de Popescu Lidia și Popescu Mihail, prin care au solicitat să fie respins cu menținerea hotărârilor judecătorești.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 03 decembrie 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 13 martie 2020, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurenților cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Popescu Lidia și Popescu Mihail, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Popescu Lidia și Popescu Mihail.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu